

РАНКО ПАВЛОВИЋ

У ГЛАДНОМ ОГЛЕДАЛУ

СЛОВОЧУВАР

Пјесник је пастир који чува слова,
може се рећи – брижни словочувар,
раскриљени је васељенски буквар,
а Ријеч жарна сестра је његова.

Што је травару биљка љековита,
пјеснику то је Слово обожено,
искра Логоса, с небом загрљено,
занесен путник од смисла до мита.

Слово и Пјесник небеска су спона
између душе и разумских нити.
Срећи у срцу кад Пјесма је склона

прољеће листа каткад сред олује,
а Слово цвјета, јер хтјело би бити
Ријеч што ведру Пјесму обликује.

СТИХОВИ У НОЋИ

И ноћ већ спава. Ја причам са стихом
драгог пјесника из прошлог вијека.
Отварам књигу, шапућем га тихо.
Остатак пјесме нестрпљиво чека.

Поноћ трепери у листу платана
што крај прозора даноноћно бдије.
Стих са мном дише дах новог дана,
док данас гасне, а сутра још није.

И ноћ одмиче. Пјесма се разгара.
Стиже и пјесник из година давних.
Онај први стих, препун златног жара,

проноси ватру дуж алеје славних
што мојом собом кô поток врлуда
и кроз ведру ноћ сије радост свуда.

ПРЕД ОГЛЕДАЛОМ

Гледа пркосно то што ме остало,
што се још може називати бићем,
док га ја питам: Кажи, огледало,
шта би са оним Ранком Павловићем?

Свакога јутра, док бријачем скидам
траг кошмарног сна заједно са брадом,
себе не видим, очињег ми вида,
тек трептај ока, понекад и крадом.

А данас, слуђен, ни сам не знам зашто,
јурнух погледом у глад огледала,
као што птица с висина, покадшто,

пожели летом кроз стакло да уђе,
и видјех да тек мрва је остала
негдашњег мене, самом себи туђег.

НИ ДРВЕТА, НИ НОГУ

Као још снене даме умиљато псетанце,
ја у јутарњу шетњу изводим мисли своје.
Ничим их не спутавам, не окивам у ланце,
слободно да скакућу, ничег да се не боје.

А оне, непослушне, кроз траву се провлаче,
и љековиту биљку за моје бољке траже.
Не понесох поводац, да их зауздам јаче,
јер знам: никакве стеге за њих, дрчне, не важе.

Збуњен, каскам за њима, гледам: нигдје дрвета,
ни разуздане мисли, видим, немају ноге,
што подједнако њима, као и мени смета.

Да је какво стабалце, кржљаво, крошње мале,
и да је бар једна нога, роје се мисли многе,
оне би ту застале, па би се олакшале.

ГЛАД И ЖЕЋ ТИЈЕЛА

Када изгладни тијело,
љубављу глад да утоли,
зна да се преда цијело
и малим прстом да воли.

Жеђ кад тијело разгори
љубавни напитац иште,
па зажуборе извори,
страствене битке поприште.

Тијело ватри пркоси,
глад и жеђ појудом слама,
снагу налази у роси

која га јутром умива
свјетлошћу незгаслог плама,
да нову глад и жеђ снива.